

Tento týden přinášíme rozhovory s českými hudebníky. Nedávno, přesně 21. června, zpěvák **Josef Vojtek** oslavil 42. narozeniny. Měl před sebou posledních pár koncertů s kapelou Kabát v rámci turné k úspěšnému albu Corrida. Po nich by měl sice následovat odpočinek, ale on bude mít perné léto.

V jednom kole

Kromě narození syna Matyáše čeká v létě na Josefa Vojtka i několik vystoupení na festivalech. Na ty vyrazí hned poté, co se svou kapelou skončí tumbé.

FOTO:MAFA - MICHAL SVÁČEK

Marek Dvořáček

Jak si představujete ideálně strávené léto?

Nedrnčí telefony, mám relativně klid od zpívání, občas fotbálek a být s lidmi, kteří jsou v pohodě.

Umíte si to takhle zařídit?

Snažím se. Ale s Kabátem jsme tři roky nehráli, takže si tohle léto uděláme lehce pracovní a hned po turné vyrazíme na festivaly. Abych byl upřímný, stejně flákání nemám rád. Musím být pořád v pohybu. Týden dovolené je pro mě tak akorát. Ani během ní si nedokážu lehnout pod palmu a vydržet tam celou dobu s tím, že se v půlce týdne obrátím na záda, abych si opálil i druhou část těla. Už odmala nedokážu být dlouho na jednom místě.

Takže s kolegou z kapely Milanem Špalkem, který je vyhlášený rybář, jste nikdy k vodě nevyrazil?

Rybaření není ten správný sport pro mě. Jednou jsem šel s kámošem na ryby, z nudy jsem snědl návnadu a ve finále ještě spadnul do vody. Ta návnada byl tedy jenom chleba. Takže nejlepší ryba pro mě je řízek.

Najdete si ve volném čase čas na knížky?

Když jsme na turné, číst nestíhám. Teď máme doma asi deset knížek o novorozeňatech, o kojení, o příchodu dítěte na svět. Navíc zařizujeme pokoj a nový nábytek pro prcka. Pořád se něco měří, truhláři sestavují a rozebírají, takže na knížku nemám pomyslení. Ale v létě možná nějakou vytáhnu, už se dlouho chystám na Šifru mistra Leonarda a další Brownův román Andělé a démoni. Filmovou Šifru jsem viděl, ale chci si ještě přečíst knížku. Chodím docela často do kina, jsou to maximálně tři hodiny filmu a jdete domů. Pro mě, tedy pro člověka, co nevydrží chvilu v klidu, je to ideální způsob odreagování.

„Nevydržím na jednom místě“

Když už vyrazíte na dovolenou, dáváte přednost zahraničí, nebo Česku?

Jak kdy. Třeba Beskydy nebo Krkonoše jsou nádherné. Když jsme začali s Jankem Ledeckým zkoušet muzikál Hamlet, šermy jsme cvičili právě v Krkonoších u Janka na chatě. Od té doby jsem tam jezdil pravidelně každý rok. Bylo to pro mě příjemnější než se pařit někde v Egyptě. Přece jen jsem Středoevropan, a když je přes třicet stupňů Celsia, tak už je na mě moc horko. Mám raději mírnější klima.

Takže ve Finsku, kde jste se s kapelou zúčastnili soutěže European Song Contest, se vám muselo líbit.

To bylo zase moc chladno. Bylo tam o pět až deset stupňů méně než tady. Tady teploměr ukazoval sedmnáct a tam sedm, jednou dokonce pět. To je na květen, kdy jsme tam byli, fakt málo.

Většinu času jste byli v Helsinkách. Zaujaly vás?

Deset dnů bylo moc. První tři dny, kdy jsme měli dost volna, jsme se rozkoukávali, chodili po Helsinkách a prozkoumávali místní zvyky a restaurace. Taky jsme si vyjeli lodí na okružní trasu kolem města. Jednou jsme si zahráli v místním rockovém klubu a to bylo super. Helsinky nejsou velké, takže jsme měli centrum rychle za sebou, a dál na periferii už jsme se raději nepouštěli. Pak začaly zkoušky a každá volná chvíle byla dobrá, takže jsme hlavně obličovali obchodáky a nakupovali dárky.

Při finále, kam Kabát nepostoupil, jste si vyzkoušel práci moderátora, i když pravda trochu svérázně...

Moje „osudová“ práce, při které jsem celou tu soutěž už prostě nevydejchal. Moderovali jsme přímý přenos s Kačkou Kristelovou a já se lehce posilnil, protože už jsem měl celý Eurovize plný zuby. Nejsem typ,

který na sobě nechá štípat dříví, a to, co se odehrávalo při semifinále a při finále na pódiu i v zákulisí, bylo na celou kapelu silný kafe. Já jsem byl prostředník, který frustraci pustil do světa.

Veselo bylo i na udílení Desky roku, kde jste dostali cenu pro nejprodávanější kapelu. Nebyli na vás kolegové z kapely naštvaní?

Byla to sranda. Kluci byli zaskočení, ne naštvaní. Tenkrát nikdo netušil, že si produkce pořadu vymyslí, abychom šli na pódium víckrát. Měli jsme si přebrat cenu a jít domů. Proto jsme zalezli do hospody a slavili. Najednou za námi přišli, že se máme vrátit a předat cenu Jarkovi Novhavicovi. Říkal jsem jim, že se zbláznili. Ale dotlačili nás tam a já trochu popustil uzdu. Jak jsem viděl Terezu, vzpomněl jsem si, že se chlubila novým tetováním. Já jsem jí šeptal, že mám taky nové na zádech, a jestli ho ukáže, tak já taky. Byla to sázka a já ji dodržel.

S jakými pocity jste vůbec z Finska přijeli?

Myslím, že byla chyba hned od začátku, kdy mělo jasně zaznít, že to není soutěž pro klasický rockový party. Nikdy bychom se necpali třeba mezi folkaře na Portu do Lochotína a stejně tak do soutěže European

Song Contest. Nevěděli jsme, do čeho jedeme, to byl ten kámen úrazu. Ale jako reklama kapely to posloužilo úžasně.

Poté jste vyrazili na turné a na první koncert přišlo přes patnáct tisíc lidí. To musela být velká satisfakce.

Věřili jsme, že nám turné správně náladu, kterou jsme ve Finsku ztratili. Na koncertech hrajeme i tu z Finska tolik polemizovanou Malou dámu a jsme rádi, že tady doma má tahle písnička veliký ohlas a fanoušci si ji s námi celou zaspívají. Máme skvělé návštěvnosti a nálada na každém koncertu je výborná.

Nemrzí vás hospodská image, kterou Kabát má?

Ta nám byla dána, když jsme vydali debutovou desku, a od té doby se s námi vleče. Nám je to už ale jedno, protože Kabát se za ty roky hodně změnil, stejně jako naše písničky. Pravda, na začátku jsme oslavovali každý den, že jsme „mladí, krásní a neklidní“. Haha, ale teď je nám přece jen o dvacet let víc. Před koncertem nepiju vůbec. Po koncertě si pivo nebo panáka už klidně dám.

Jak často chodíte s kapelou do hospody?

Mám tolik práce, že do Teplíc moc, tedy skoro vůbec, nejjezdím. O víkendech většinou hraji

v divadle a máme každý svůj rodinný život. Vidíme se prakticky jen na zkouškách nebo na koncertech. Odešel jsem z toho města před osmi lety a vracet se nebudu.

Přemýšlel jste někdy o sólové desce?

Mám doma svoje takový malý studio, brnkám si na klavír a kytaru a nahrávám si nápady do počítače. Koneckonců jsem začínal jako kytarista. Vždycky před novým CD přineseme všichni nápady nastřádaný za dobu volna a pak se poslouchá a vyhazuje nebo se ta či ona písnička nazkouší. V mém případě se spíš vyhodí. O sólovce bych přemýšlel, kdyby se nedej bože Kabát rozpadl, protože já nic jiného než zpívat neumím. Ale pokud Kabát jede, tak do toho nebudu štoupat.

Zmínil jste muzikály, jejichž boom je už trochu za zenitem. Co vás na nich baví?

Můžu pracovat s lidmi, od kterých se můžu ještě něco naučit. Je radost stát na jevišti s Pavlem Zedníčkem, Filipem Blažkem, Vlastou Zavřelem nebo s Petrem Štěpánkem. Vždycky mě divadlo bavilo a tohle je pro mě jediný způsob, jak se k tomu dostat. Další věc je trénink. Dříve mě bolelo v krku po každém koncertě a nemohl jsem ani mluvit. Dneska se mi zpívá v absolutní pohodě, a to díky účinkování v muzikálech. No a co si budeme povídat, v neposlední řadě jde i o peníze. Nebudu tvrdit, že to dělám jenom z lásky. Jsem profesionál a za svou práci beru honorář.

Kdy se fanoušci mohou těšit na novou nahrávku Kabátu?

Je to byznys a člověk musí umět taky dobře plánovat. Nedávno jsme během Corrida Tour natočili DVD, které chceme stihnout vydat na vánoční trh. Pak se uvidí. Příští rok Kabát oslaví dvacet let. Máme pár nápadů, ať se fanoušci nechají překvapit. Jedno je ale jisté, jsme kapela, proto budeme hrát.

„Abych byl upřímný, flákání nemám rád. Musím být pořád v pohybu. Týden dovolené je pro mě tak akorát.“

